

ud. Som den første fremlagde EU-miljøministerrådet allerede den 1. april i år sit udspil til en sådan juridisk forpligtende protokol. Det væsentligste indhold i udspillet var for det første kravet om, at alle Annex-1-landene, dvs. alle OECD-landene, Central- og Østeuropa samt Rusland, i 2010 skal have reduceret udledningen af de vigtigste drivhusgasser, som er CO₂, metan og lattergas, i forhold til udledningerne i 1990 med 15 pct. Siden har man lavet et mellem mål, der siger, at vi skal have nået en reduktion på 7½ pct. i 2005.

For det andet blev vi enige om at foreslå verden en liste over bindende internationalt koordinerede virkemidler, som parterne skal gennemføre nationalt for at leve op til deres forpligtelser. Det var altså EU's udspil.

Det næste udspil, der kom, var fra Japan. Det var den 6. oktober i år, altså to måneder før mødet starter, at de japanske værter lagde deres forslag frem. Formelt er målet ifølge det japanske forslag en reduktion af udledningerne på 5 pct. i budgetperioden 2008-2012, og Japans forslag omfatter lige som EU's de samme gasser, CO₂, metan og lattergas.

Imidlertid er reduktionen betydeligt mindre i virkeligheden, fordi hvert land efter det japanske forslag selv kan beregne sit eget reduktionsniveau med udgangspunkt enten i udledninger pr. indbygger, udledninger pr. BNP eller i forhold til forventet befolkningstilvækst.

Japanerne vil tillade en række såkaldte fleksible virkemidler som f.eks. fælles gennemførelse, omsættelige emissionskvoter, budgetperioder, herunder både muligheder for at spare op og for at låne emissioner. De begreber skal jeg vende tilbage til senere hen. Endelig lægger japanerne vægt på, at mere udviklede ulande frivilligt kan påtage sig forpligtelser.

Efter min opfattelse er det japanske udspil – hvis jeg skal udtrykke det diplomatisk – skuffende.

G 77-landene, altså ulandene, fremlagde i slutningen af oktober deres forslag. Det skete under det afsluttende forberedelsesmøde i Bonn. G 77-landenes forslag til protokol støtter den europæiske målsætning om reduktioner for Annex-1-landene på 7,5 pct. i år 2005 og 15 pct. i 2010, og så ønsker man en yderligere samlet reduktion på 35 pct. i år 2020. Og det flugter i øvrigt meget godt med den danske profil, hvor vi har sagt, at vi i virkeligheden gerne vil tilstræbe en halvering af vores CO₂-udledninger i år 2030.

Til gengæld støtter G 77-landene ikke EU's ønske om bindende internationalt koordineret virkemidler, snarere tværtimod.

Hertil kommer, at ulandene ønsker etableret ikke mindre end to fonde, som bl.a. skal bruges til at kompensere de olieproducerende lande, OPEC-landene, for deres reducerede indtægter som følge af deres forventede mindre oliesalg.

Jeg må sige, at jeg på mit officielle besøg i september i Saudi-Arabien var nødt til at sige til vores saudiske venner, at det forslag ingen jordisk chance har for at gå igennem. Vi vil gerne være med til at hjælpe ulandene – vi skal være med til at hjælpe ulandene – men kompensation til f.eks. Saudi-Arabien for mindre stigninger af forventede indtægter i fremtiden, er der simpelt hen ikke råd til.

Men for at få forliget i ulandskredsen, har man altså føjet OPEC-landene.

Som forventet tager G 77 afstand fra nye forpligtelser til ulandene ud over de aktiviteter, som eventuelt kan finansieres over en af deres foreslåede fonde. Men trods alt så er jeg glad for, at G 77 i modsætning til OPEC-landene kan støtte kravet om betydelige reduktioner.

USA – og det er det fjerde udspil, der har været – fremlagde under mødet i Bonn i oktober sit forslag til en protokol. Det amerikanske udspil har virkelig været ventet og efterspurgt meget længe, men nu er det altså kommet, og jeg er nødt til at sige, at det har været et meget skuffende udspil.

USA's forslag går ud på at stabilisere udledningerne af alle drivhusgasser i budgetperioden 2008-2012 på 1990-niveauet og forpligte sig til reduktioner efter år 2012. Blandt andet skal målet nås gennem udnyttelse af fælles gennemførelse også i ulandene og salg af omsættelige forureningstilladelser. Man går altså ind allerede ved stabiliseringsmålsætningen. Hidtil har konventionen jo gået ud på, at man først kan begynde at diskutere fælles gennemførelse, når man har stabiliseret, men her lægger man faktisk an til, at et land kan fortsætte med at udlede mere end i 1990 og endda øge sin udledning kraftigt, hvis bare det kan stjæle, om man vil, fra andre lande eller handle sig til andre landes tilladte udledninger.

Når vi i Danmark har diskuteret det – også mellem partierne – har det jo hele tiden været som forudsætning, at vi havde stabiliseret først. Vi skal selv gøre noget i vores egne lande, før man kan diskutere de andre ting. Det er stadig væk den danske holdning, når vi går ind i Kyo-